

[Finansministeren.]

fradragene indenfor indkomstbeskatningen vil gøre det muligt at yde.

Jeg skal derefter nærmere omtale de ændringer, der er foreslået i ligningslovens § 5. Denne lovbestemmelse blev indført for skatteåret 1948—49 og går ud på, at der i selve ansættelsen indrømmes et nedslag for nedsat erhvervsevne for personer, der ved skatteårets begyndelse oppebar eller var kendt berettiget til at oppebære aldersrente, invaliderente eller hjælp til kronisk syge i henhold til forsorgslovens § 247 og § 248, eller som på nævnte tidspunkt ville være fyldt 65 år, alt for såvidt den pågældendes skattepligtige indkomst ikke oversteg de i loven angivne maksimalindkomstbeløb. Nedslaget beregnedes under hensyn til, om den pågældende efter statskattelovens regler betragtedes som forsørger eller ej, dog højst med forskellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten.

Ved forslaget er der sket en forhøjelse af såvel maksimalindkomstbeløbene som nedslagsbeløbene under hensyn til den forhøjelse af alders- og invaliderenten, som har fundet sted. Endvidere er der taget hensyn til, at en del af de personer, der omfattes af lovbestemmelsen, kan have nogle beskedne indtægter ved siden af deres aldersrente eller invaliderente, og det vil formentlig synes rimeligt, at de kan få en skattelettelse også for sådanne beløb. En sammenligning af de foreslåede maksimalindkomstbeløb og nedslagsbeløb med de tilsvarende beløb i den nugældende ligningslov — beløbene er sidestillede i bemærkningerne til lovforslaget — vil vise, at forhøjelserne er forholdsvist stærkere for ikke-forsørgere end for forsørgere. Det har ved arbejdet med den nugældende lovregel vist sig, at der i nogle tilfælde fremkom en meget stor forskel i beskatningen for forsørgere og ikke-forsørgere, en forskel, der navnlig kan virke noget stødende, hvor forsørgeren er en enlig person. Ved de foreslåede forhøjelser er det tilsigtet i nogen grad at udjævne denne forskel.

Fastsættelsen af maksimalindkomstbeløbene og nedslagsbeløbene må, for at lovbestemmelsen kan opnå sin hensigt, blandt andet ske under hensyntagen til størrelsen af de skattefrie fradrag, som er hjemlet efter statskattelovens § 8. Jeg kan i denne forbindelse udtale, at jeg ved forelæggelsen af lovforslaget om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1949—50 agter at foreslå en

forhøjelse af disse fradrag i forbindelse med det forslag til en ny, for mindre indtægter lempeligere skala, som det nævnte lovforslag vil komme til at indeholde. Gennemføres dette forslag, vil det betyde en yderligere lettelse for de heromhandlede skatteydere.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Fremsættelse af lovforslag.

Ministeren for byggeri og boligvæsen (Kjærbo): Jeg skal tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om leje*.

Allerede inden den sidste restriktion paa huslejelovgivningens område fra den første verdenskrig var bortfaldet pr. oktober flyttedag 1935, havde indenrigsministeriet nedsat et udvalg med den opgave at udarbejde et lovforslag indeholdende mere almindelige regler om retsforholdet mellem ejer og lejer.

Reglerne skulle i første række tage sigte på at sikre parterne mod uberettiget økonomisk udnyttelse af det særlige gensidige afhængighedsforhold, som lejeforholdet kan medføre.

Det var næppe nogen tilfældighed, at man valgte netop det tidspunkt, da den sidste rest af den ekstraordinære lovgivning fra den forrige krig var ved at falde, til at forberede en mere permanent lovgivning om retsforholdet mellem ejer og lejer.

Vor lovgivning indeholdt nemlig — i modsætning til de fleste andre landes lovgivning — indtil 1937 kun meget få almindelige regler om lejeforholdet. Man var praktisk talt blevet stående ved formuerettens bærende princip om aftalefriheden.

Manglen på regulerende lovbestemmelser havde imidlertid ført til, at udlejernes organisationer, det vil altså sige grundejerforeningerne, i de trykte blanketter, der sædvanligvis anvendes ved indgåelse af lejemaal, havde samlet et sæt regler til varetagelse af deres egne interesser.

Nu er det jo en kendsgerning, at de fleste underskriver trykte blanketter uden at læse dem ordentlig igennem, og hertil kommer specielt for lejernes vedkommende, at de som regel ikke vil være dristige ved at gøre ophævelser over kontraktbestemmelser, så længe lejemalet ikke er endeligt indgået.